

Michiels, Ivo (1973), *Verhalen uit Journal brut*. Amsterdam, De Bezige Bij. Zesde aangevulde druk. Eerste druk 1958. 140 blz.

Heb ik dit ooit gelezen? Ik weet het niet (meer).

1969 Babyblauw en suikergoedrose

Wat moet je van zo'n verhaal denken? Is het wel een verhaal? Het is een soort van evocatie van iets dat ergens in Italië (Milaan?) gedacht wordt tijdens stormachtig weer. Het wordt afgesloten met een lijst van Italiaanse woorden (drie bladzijden!) die nogal onnozel eindigt op 'Laat de kleinen tot mij komen'. Is dit een goed verhaal? Wie zal het zeggen. Experimenteel is het in ieder geval, met veel herhalingen.

1957-1959 Ikjes sprokkelen

Ik ben verbaasd dat deze titel van Michiels komt. Marcel Janssens heeft zijn halve leven aan een boek gewerkt over de ik-verteller (beter: laten werken door zijn assistenten) en de titel zou zijn: die van Ivo Michiels. Ik geloof niet dat het boek van Marcel ooit afgewerkt, laat staan gepubliceerd is. Dit verhaal bestaat uit drie deelverhalen. Het gaat erom dat je gedurende je leven overal stukjes van jezelf achterlaat. Het hoofdpersoonage wil al die stukjes zoeken en oprapen als het ware, maar het is een hopeloze bezigheid, want terwijl hij de oude stukjes 'sprokkelt', laat hij overal weer nieuwe achter. Dit is minder experimenteel en nog goed leesbaar. De inhoud hangt echter aaneen van absurditeiten.

CITATEN

31: Vieze lijnen waren het en achter de mazen van het net blikten witte stukjes muur als **negerogen**. [Nu mag het woord 'neger' niet meer gebruikt worden.]

1957-1959 Abisola Mare, Savona

Ik heb dit verhaal gisteravond (21 januari 2023) gelezen en ik zou niet kunnen zeggen waarover het gaat (dat kon ik gisteravond ook al niet). Het leest vlot en is zelfs aardig om te lezen, daar niet van.

1953-1955 Het verhaal van Joaco

Dit is tot nu toe het meest traditionele verhaal. Het bewijst dat Michiels een groot verteller is. Het gaat over Joaco, die na de Spaanse burgeroorlog aan een paspoort wil geraken om zijn broer te bezoeken in Frankrijk. Het duurt tien jaar voor hij in het door administratie gewurgde Spanje aan dat paspoort geraakt. Zeer humoristisch, glashelder en trefzeker geschreven, en toch ook maatschappijkritisch genoeg om nog actueel te zijn. Knap.

CITATEN

88: zijn typisch Spaanse neus [Mag je zoiets nog schrijven in dit Woke-tijdperk?]

1953-1955 De schildwacht

Ook dit verhaal is heel traditioneel verteld en verwoord. Het is een prachtig en ook ontroerend verhaal over twee schildwachten die allebei op dezelfde jongedame verliefd zijn en allebei sterven. Heel knap geformuleerd, met vaart, geen enkel overbodig woord. Het is jammer dat Michiels zo sterk geassocieerd wordt met *Het boek Alfa*, waaruit we op de humaniora stukken gelezen hebben. Of ik het toen of later helemaal gelezen heb, weet ik niet meer. Dat moet ik misschien wel eens doen. Hoe dan ook, als 'traditionele' verteller staat Michiels hoog.

1953-1955 Straks om middernacht

Ook weer traditioneel verteld. Iets met Kerstmis of zo. Ik heb er niet veel van begrepen, eigenlijk niets.

Er volgen nog twee nawoorden die er beter niet hadden gestaan. Ze tonen Michiels als een grote ijdeltuit. Spijtig.

Houden want het is het enige dat ik van Michiels nog heb. Ik had meer, maar waar is het gebleven?

Philip Vermoortel
01-2023